

„Har Provsten mere at tale med mig om?“

Tønnesen vendte sig om.

„Ja, Hr. Hansted!“ sagde han med tilkæmpet Ro. „Jeg føler det som min Pligt endnu en Gang paa det alvorligste at advare Dem mod det skæbnesvangre Skridt, De er ved at foretage. Jeg har optaget Dem i mit Hus, og jeg kan ikke roligt se paa, at De saaledes gør en Ulykke paa Dem selv — og paa andre. Naturlig tvivler jeg ikke om, at De handler i den bedste Tro,“ vedblev han, idet han langsomt nærmede sig over Gulvet. „Naturligvis mener De selv, at dette vil kunne blive til Lykke baade for Dem selv og den unge Pige. Men De er en Drømmer, en Sværmer, Hr. Hansted — det har jeg længe mærket! Fantasteriet ligger Dem som en ulyksalig Mødrenearv i Blodet og fører Dem som en blindet Mand ud paa vilde Veje. Se dog ind i Deres sande Jeg. Riv det Drømmebind fra Øjnene, og De skal selv forfærdes for den Afgrund, man har lokket Dem ud til. Hvorledes er det dog gaaet til, at De med Deres Kundskaber og Forstand har kunnet lade Dem i den Grad forblinde? Hvad skal man tro, hvad skal man tænke om Dem, Hr. Hansted?“

„Derom skal jeg ikke udtale mig. Jeg veed kun, at jeg ikke kan imødekomme Deres Ønsker ved at fortryde mine Handlinger — hverken den ene eller den anden af dem. Naar jeg igaar talte i Skibberup Forsamlingshus, skete det efter modne Overvejelser, og jeg har ingen Grund til at ønske det ugjort. Jeg føler, at jeg igaar for første Gang i Sandhed var sammen med Menigheden, — og havde Provsten været tilstede, havde De sikkert selv maattet indrømme, at Tilfredsheden herover var gensidig.“

„Det tror jeg saamænd hjertelig gerne!“ busede Tønnesen ud. „Naar man fortæller Børn og Bønder Eventyr og dertil smigrer lidt for dem, saa bliver de saa glade. Er det den store Opdagelse, De har gjort, saa har De sandelig været noget længe om den. Den Visdom kunde jeg saamænd have belært Dem om for længe siden.“

„Provsten tager ganske Fejl,“ svarede Emanuel behersket og med et Præg af Værdighed. „Det var hverken Eventyr eller